

Néhány gondolat a demokráciáról

demokrácia kritikája olyan régi, mint a demokrácia maga. Sokféle érv felhozható, de az „alapérv”, amelyet máig sem sikerült megcáfolni, nagyon egyszerű: a demokrácia a számszerű, mechanikus többség, tehát a mennyiség uralma, a mennyiség legitímációja úgy, hogy közben ez abszolút érzéketlen a személyiségekből álló társadalom/közösség minőségi viszonylataira!

A demokrácia tehát egy nagyon hamis jelszó – amely részünkről nem jelenti annak elvetését, de abszolutizálásának igényét nyugodt lélekkel tagadjuk! –, ami a történelmi konkrétságok, viszonylatok közepette akár jogosan gyűlölhető rendszereket és uralmakat is igyekezhet legitimálni.

A magyar történelem elmúlt száz éve – sajnos – sorozatban tartalmazta a demokráciának mint jelszónak vagy rendszernek minden etikusan ítéző ember számára undorító jellegzetességeit. S bár lehetne széles körű nemzetközi példatárat is hoznunk, megelégszünk néhány magyar példa kérdésekben végződő vizsgálatával.

* * *

Kezdjük az I. világháború előtti magyar belpolitika felvillantásával, s tartsuk az I. világháborút lezáró békerendszer „demokráciájának” elemzésével!

Az I. világháború előtti ún. haladó erők – sok okból kifolyólag – nagyon gyengék voltak Magyarországon. Ezért ügyesen kinevezték magukat „Európa” helytartóinak, s kíméletlen harcot indítottak a hatalmi elitcsereért, amelyet – ismét ügyesen – elneveztek a „demokráciáért” folyó harcnak. Voltak ugyan olyanok is, akik nemcsak a magyar nagybirtokot és katolikus egyházat akarták „leváltani”, hanem a zömében zsidó eredetű nagytőkét is, de a többség (ezt még Jászi Oszkár is elismerte!) csak a „feudalizmussal” akart leszámolni! Tegyük hozzá: mint független társadalmi erővel. Értelmes elemzők számára már akkor világos volt, hogy a magyar eliticsere csak új hatalombirtokosok intronizálását jelentette volna (mint aztán mindenki láthatta 1918–19-ben!), a „nép demokratikus” igényeihez egyiknek sem volt sok köze.

Az elitcsérés hatalmváltás eme hazai figurái aztán önjelölt „szövetségesei” lettek annak az antantnak, amely kristálytisztán nagyhatalmi célokért ment ugyan az I. világháborúban, de abszolút hazug módon céljait a gyurmázható demokráciáért – majd a „népek önrendelkezéséért” – vívott harcnak nevezte el.

Miközben ugyanis óriási hangerővel folyt az ideologikus lózungok áradata – például a népek önrendelkezési jogáról –, aközben titkos szerződésekből a népek megkérdezése nélkül döntöttek területek és emberek millióinak sorsáról! Még az sem érdekelte őket, hogy indokokat keressenek arra, hogy vajon miért az emberiség érdeke az, hogy például a németek, magyarok és zsidók milliói a nem létező „cseh-szlovák nemzet”, „jugoszláv nemzet” vagy éppen a bojári román uralom alá kerüljenek. De fel lehet tenni a kérdést:

mitől „emberiségi érdek” a macedónná tett bolgárok fölötti szerb hatalom. A szegény ideiglenesen megbódult szlovének, horvátok, szlovákok – mint „győztesek” – hamarosan tapasztalták e kérdések jogosságát.

Mit jelentett a Népszövetség mint demokrácia? Mi köze volt a Németországot a náciizmusba hajszoló versaillesi rendszernek a demokráciához? Mitől volt demokrácia például India angol birtoklása? A kérdések sora folytatható volna, annál is inkább, mert az ekkor és 1945 után teremtett helyzetek (néhány esetet leszámítva pl. Csehszlovákia, Jugoszlávia) máig „demokratikus” támadhatatlan „alapokat” jelentenek. Miért lehet egyeseknek szabad az, ami másoknak tilos? Vagy netán bizonyos hatalmi-pénzügyi körök fejezik ki az „emberiség” és a „demokrácia” érdekeit?

Mi köze volt a demokráciához annak, hogy az „ősdemokrácia”, Anglia, USA és Franciaország szövetkezett a náci véres tömegpusztító rendszerét is felülmúló kommunista Szovjetunióval (ahogyan egyébként korábban az autokrata Oroszországgal is)? A hitleri rendszer tényleg egy emberellenes formáció volt (nota bene: de egy valódi demokratikus választással ragadta magához a hatalmat! Ez is jelzi, hogy demokrácia nem egyirányú utca!), de az önző nagyhatalmi érdekeken túl – amely utóbb saját szövetségeseit is, mint pl. Lengyelország, Csehszlovákia, könnyedén feláldozta(!) – egy másik szörnyállam „humanista”-„demokratikus” (?) legitimálását mi igazolta? Sokaknál máig! Vagy netán a „demokrácia” csak egyes népeknek és térségeknek jár, míg másoknak jó, netán „szükségszerű” – mint hiányos demokratáknak – a diktatúra is? Jelent-e így valamit – az egykori gyarmatokról most hallgatva – a demokrácia?

Persze ilyenkor az is eszébe jut az embernek, hogy a „demokráciák” lélekszámát akár homogénnek véve is, s a többi, a „nagyhatalmi demokráciák” által érdekeikben negligált népeket, meg van-e a szükséges „demokratikus többsége” e világrendszernek? Netán a demokrácia bizonyos körök és régiók hatalmilag érvényesített érdeke csupán? A II. világháború utáni világ nyugati „reálpolitikája” – sajnos – ezt igazolja! Ha csak a magyar 1956-ot nézzük, erősödik az érzésünk! Nem óhajtott a magyar nép világháborút, de hogy nem tettek semmit a „demokrácia” hatalmai?!

S akkor most csak megemlítjük azt, hogy az ún. enyhülés jegyében hogyan fogadták el magukat egy tömeggyilkos rendszer és gyengülő helytartói a nyugati demokráciákkal! A nyugati baloldal társutas fazonjait már megemlíteni sem volna érdemes. Persze náluk valóban élvezetes demokrácia volt, s ha kellett, ezen „demokráciák” akkor sok helyen a világon véreskezű hóhérok is hatalomra segítettek. Nem csupán a velejéig hamis kommunizmus elleni harc jegyében, hanem csak azért, nehogy önérdékvédő (valódi) helyi demokráciák kialakulhassanak, és ezzel néhány tőkeközpont haszna csökkenjen. Nem lehetnek büszkék erre sem a „norma”-demokráciák! Mi, elmaradott „keletiek” ekkor még a „demokráciáknak” szurkoltunk az előzmények ellenére. Azt hittük, talán egyszer számunkra is eljön a felszabadulás. De a „demokratikus” reálpolitika (a mai privatizációs) következményei már ekkor érlelődtek!

Aztán a szörnyállam Szovjetunió önpusztító rendszere összeomlott, a nyugati „liberális demokráciák” önzésre épített reális rendszere összetörte a hazug altruizmus valóságos előregedett diktatúráit. Úgy tűnt, Közép- és Kelet-Európa végre felszabadult, s a „demokrácia” az itteni népeknek is lehetőséget teremt az önálló életre. Hát csak nagyon részben lett így! A Nyugat által képviselt „saját demokrácia” nálunk csak egy új világot látott, ahol a kommunizmus által még el nem pusztított erőforrások és piacok extrapro-

fitot kínáló privatizációja, azaz az itteni társadalmakat kisemmiző rendszere tartósuljon. A demokrácia és az emberi jogok (emberi méltóság = istenképűség helyett!) hamis, jól fizetett propagandájának dübörgése közben lényegében nagyon hatékonyan, mintegy két évtizedre eltűntették az önérdékű demokráciáknak a valódi esélyeit.

A helyi, általában volt kommunista, jól fizetett helytartóik segítségével a nyugati demokráciák populizmussá, fasizmussá, antiszemitizmussá stb. nyilvánították a helyi társadalmaknak/nemzeteknek még mérsékelt önvédelmi, demokratikus törekvéseit és erőit is – a kétségbeesésükben szélsőséges radikalizmusba menekülők értelmetlen világa – sajnos – ebben jobbra segített nekik! –, s normává tettek egy nemzeti érdekképviselet szempontjából zsebérdékű, kiszolgáló kisebbséget! Ez érvényesül ma is! Nem véletlen az, hogy a közép-európai társadalmak többsége számára a „demokráciának” nincs sok értéke és tekintélye! Sokak számára például nálunk a vérben és erőszakban fogant kádárizmus is jobb volt, legalább anyagilag!

A nyugati demokráciák helyi, volt kommunista tanárai tökéletes képviselői lettek a mára a neoliberalizmus által kiüresített „demokráciának”. A mostani nyugati „demokraták” véleménye szerint nálunk a demokratság kifizetés kérdése – miközben látszólag megy a harc az itteni korrupció ellen! Nálunk a Nyugat számára azok a valódi demokraták, akik saját népük és államuk kárára kötnek demokrata és „szakértői” pózban (privatizációs és egyéb) szerződéseket! Azok itt a demokraták, akik szégyentelenül hirdetnek korábbi álláspontjaikkal (?) tökéletesen ellentétes jelszavakat. S mindenki (újra) a „nép ellessége”, aki most sem hisz nekik!

Igaz, lassan már nyugati társadalmak egyre hátrányosabb helyzetű rétegei és a tisztességes (=le nem fizethető) nyugati értelmiség nem utópista képviselői is tiltakozni kezdtek. Már ők sem hiszik, hogy a Keletről kiszípolozott óriási profitokból nekik is elég fog jutni.

A neoliberalizmus és a demokrácia „összetolása”, ahol a héj a demokrácia, a mag pedig a neoliberalizmus, tragikus fejlemény még Európa és Észak-Amerika népeinek is. Miután ugyanis mind a nemzeti, mind a szociális szolidaritás kihullott a posztmodern, pénzügyi spekulációra épülő kapitalizmusból, a „pixisben” benn nem levőknek marad az egyre csökkenő segélyek világa, dübörgő médiamanipuláció közepette. Mindenki érzi (még Soros György is!), hogy így baj lesz, de a „demokráciázás” és „fasisztázás” megy tovább!

Elég csak a hitelminősítő gazemberséget tekintetni! Ezen fazonok „szakértelme” sokszorosan bedőlt – mint üzlettársuknak, az IMF-nek is! – hiszen szükség van-e olyan figurákra, akik a 2008-as világválságot még nyomokban sem érzékelték? De hagyjuk most az igazi kommunista kitalációt, a „szakértelmet”! Nézzük inkább azt, hogy a nálunk a nép ítéletében törpére zsugorodott szocialista és SZDSZ-es bagázs állandó „demokráciázása” közben olyan szervezetek dönthetnek országok és milliók sorsa felől, akiket senki nem választott meg, és senki sem vonhat felelősségre (lásd még a neoliberális nemzeti banki „szabályozásokat”!). Mi köze van a hitelminősítőknak akár a mechanikus többségi elvű demokráciához is (a minőséget most ne tekintsük!)? Kinek szolgálnak ezen szervezetek? S egyébként felvethető a közgazdaság tudományjellege is, ha egy területen ilyen-olyan szubjektív alapú pánikok alakítanak ki helyzeteket!

S most hagyjuk azok (magyar) hazafiáságát, akik most ilyen demokrácia nélküli és demokrácián kívüli szervezetek véleményezéseinek örülnek! Az IMF-ről pedig elég csak

racionalista-humanista alapon is megkérdezni, hogy miféle társaság az, ahol az emberi életről és közösségről mint profitábilissá tehető jelenségről gondolkodnak? Egyszerű, közhelyszerű bölcsesség azt kijelenteni, hogy az emberi élet és közösség „ráfizetéses”, nem profitra teremtett! Ez még akkor is igaz, ha pazarolni, értelmetlenül tobzódni nem kell. De ezen „urak” és „hölgyek” nem – mondjuk – a kisebb „környezeti lábnyom” jegyében sanyargatnak embereket, hanem egyes magánhasznú egyének és szervezetek érdekében. Érdekes módon mindig az oktatási, egészségügyi és akár a szükséges szociális költségek lefaragásáért „vívnak” – néha milliós ruhákban és egyéb „felszerelést” hordozva! Nyugodtan kijelenthetjük azt, hogy az ilyen fazonoknak a mások élete szinte semmit sem jelent! (A rabszolgotartónak – ha „normális” volt – érték volt a szolgálta, a földesúrnak – hasonló állapotban – a jobbágy!) Ezek a figurák egy nem létező „tudomány” jegyében ágálnak, s olyanok érdekében, akiknek már ma is jóval több van, mint amire ténylegesen szükségük lenne.

A nyugati sajtó magyarországi képviselőinek nagy többsége itteni szövetségeseihez hasonlóan moral insanity. Ennek a társaságnak az ún. konzervatív képviselői még inkább azok, mint neoliberais kollégái. Ezek a fazonok már régóta a „demokráciában utazva” egyszerű kiszolgálói a demokrácia illúzióinak haszonélvezőit jelentő tőkeközpontoknak. E sorok írója az ún. szocializmusnak s mai utódainak is ellensége – mindkettő hazugság volt, és az a mai forma is. Viszont a demokráciát, annak valódi formáját fontosabbnak tartja annál, hogy sem az is hazugságok divatfátyola legyen. Mert – sajnos – ma nagyrészt arról van szó! Mi indokolja azt, hogy nagyon kevés embernek szinte korlátlan anyagi „felszereltsége” legyen, míg egyre többnek szinte már egzisztenciális szükségleteire sem futja – nem csak a „harmadik világban”?

Miről szól tehát a folytonos demokráciázás? Milyen igazságot jelent ez a mai körülmények között? Miért volna a világ érdeke az, hogy semmire sem kötelezett ún. elit társaságok és szervezetek döntsenek a világ sorsáról? Ezekhez képest a régi „abszolút” urak is jobbaktak, hiszen többségük elfogadta saját magának az isteni törvények alávettségét! A mostani „urak” csak másoknak akarnak korlátokat szabni – míg maguk ténylegesen korlátlanok! Milyen demokráciáról beszélhet például a zavaros fejű Gyurcsány Ferenc, akinek napi zsebpénze sok „nem elit” polgár havi jövedelme? Miért beszélnek demokráciáról olyan emberek, akik több száz milliárdos közösségi vagyont élveznek ma magánvagyonként, s azt „törvényesnek” is tartják? Miért beszél az „ősdemokráciákat” megtestesítő „Nyugat” ezek hatalmát és érdekeiket védve demokráciáról? A tájékoztatlanságot és hazudozást nagy presztízsű nyugati sajtótermékek miatt nevezik sajtószabadságnak?

Nem ártana a „demokratáknak” etikai alapra s az igazságnak a gyarló emberi természet mellett is lehetséges szolgálatára visszatérni – ha az urak és elődeik egyáltalán valaha álltak azon. Mert a kritika joga ugyan valóban az egyik demokratikus alapérték, mint a mások által elkövetett hibák és bűnök fontos korrekciós módja, de a hazugságnak – még véletlen „telitalálat” esetén sem – nem lehet legitimáló ereje. Butaságra, feledékenységre, megvettségre építeni pedig az emberi világot végzetes romlása felé vezeti.

A modern és posztmodern világ valósága az értékrelativizmus, hiába próbálnak nálunk nem kevesen, Nyugaton pedig – sajnos – immár az elit többsége egyes (üres) fogalmak abszolutizálásával normalitás látszatot teremteni. Az emberi világ – bűneset miatti – igazságtalanságai és egyenlőtlenségei ugyan teljesen ki nem küszöbölhetők,

de természetes állapotnak hazudni a teljes etikátlanságot végveszély felé viszi az emberiséget.

Hová vezetnek addig is a demokráciás hazugságok? Oda, hogy nemcsak a liberalizmus, de a demokrácia fogalma is méltán szitokszóvá és gyűlöltté válik az emberek többsége számára. Hiszen már ma sokan elpusztítandónak tekintik azt a világot, amelyet egykor ez a (bal)hit épített fel. Végül is: demokráciázó urak, nem vehető meg mindenki! Akkor viszont az erőszak marad a „demokrácia” végső érve?

Utóirat: Ma Magyarországon demokrácia van, hiszen senki által kétségbe nem vontan győzött egy pártszövetség kétharmaddal. Ha a demokrácia a mennyiség, a többség uralma, akkor érthetetlen az, amit ma egyesek itthon és Nyugaton összehordanak. Egyébként pedig mindenhol a világon válságkezelés folyik – ilyen vagy olyan módon. A demokráciának nem lényege az óriási banki nyereségek sérthetatlensége, ahogyan a hatalmas profitok adóztatlansága vagy alacsony adója sem. Egyáltalán: a demokrácia lényege a közteherviselés s akár régi előjogok (lásd: korai nyugdíj) leépítése. S még a magánnak nevezett – de nem önkéntes! – nyugdíjpénztárak tagjainak érdekében sem lehet demokráciában az ország eladósítását fokozni.

Egyébként a szólásszabadság biztosítja a hazugságok és hülyeségek szabad kimondásának lehetőségét is, de jó volna már a „haladó” és „européer” magyar „baloldalnak” a gondolkodását és érvrendszerét legalább némileg megújítani. Százéves poros, hatvanéves véres jelszavakkal hadakozva csak a nyugati üzlet- és elvtársak körében lehet visszhangra lelni. (Persze a hazai butaságra és zsebi önző érdekekre azért szintén lehet számítani!) A mostani kormány nem kevés hibát követett el eddig, s vannak az ő köreiből is rút érdekemberek, de a mai helyzetben és a célok tekintetében a mai ellenzék egyik csoportja sincs a győztesekkel egy súlycsoportban. A nyugati sajtó nagy része pedig – még „konzervatív” szegmensében is – ismeretben és etikában tarthatna önvizsgálatot. Sajnos, mivel itt modern jelenségről van szó, nem reménykedhetünk. Ők ugyanis kompetensek, vagyis nem tudnak semmit.

Fogalmak zűrzavara

Ez a jelenség ugyan minden korban és minden társadalomban jelen volt az emberek jelentős körében – főleg a tanulatlanság miatt –, de tudatos fogalmi zűrzavar „termeléséről” csak korunkban beszélhetünk. Egyszerűen azért, mert bár a régebbi világok szellemi emberei között is voltak gazemberek, megvehető fickók, a többség (szellemi) becsülete részének tekintette a fogalmak zavarainak tisztázását. Mindez ugyan sohasem jelentett valamiféle homogén nyelvhasználatot, de azt igen, hogy világosan elkülönültek a különböző gondolkodási-politikai irányzatok fogalmainak tartalmi. Tudni lehetett azt, hogy egy-egy fogalom *-tól -ig* terjed, s azok világnézeti alapjai is egyértelműek voltak. Tudni lehetett azt, hogy ki mit, miért mond.

Napjainkban ez már sokszor programszerűen nincs így. Egyesek szerint szinte már tényyszerűségek sincsenek – csak ún. narratívák –, míg mások politikai-üzleti-hatalmi ér-

dekből keverik a médiavilágban a tartalmakat, és önkényesen értelmeznek bármit. A lényeg számukra ugyanis úgysem az igazság, hanem a médiafelület és a kifizetés! A modern európai „liberális demokráciákban” a jóléti államok leépítésével párhuzamosan növekszik a hazugság és a manipuláció. Az egyéni profit szempontjainak mindent uraló helyzete ugyanis szükségképpen magával hozza a hátrányos helyzetűekkel, illetve azzá válókkal szembeni leplezés és megtevesztés növekvő szükségességét! Az oly sokat dicsért demokrácia ugyanis lassan úgy kiüresedett, hogy a formálissá váló választások eredményei egyre kevesebbet számítanak egyeseknek. Részben a pénzhatalomnak tökéletesen behódoló politikusok miatt, részben azon szervezetek miatt (lásd: EU, hitelminősítők, nemzeti bankok stb.), amelyek újabban kivonták magukat a népszuverenitás alól. Lassan a pénzügyi hatalmi központok megbízható figuráinak „szakértő” kormányai kerülnek döntési helyzetbe a demokratikusan választott emberek helyett!

Ilyen körülmények között például demokráciáról beszélni manipuláció, hiszen például a kínai kommunisták is „szakértői” alapon vezetnek. Csak őszintébbek: ők nem hajlandók kockáztatni egy választási vereséget. Az európai típusú pénzügyi spekulációs kapitalizmus ma már tudja: mit sem számít akár egy kétharmados vereség, hiszen pénzügyileg meg lehet fojtani bárkit. Ez folyik ma például Magyarországon is! Pedig ha a „demokrácia” szent, akkor tilos volna a belső veszteseknek és külső üzlettársaiknak a *nép* legitim döntése ellen rohamot vezetni. Kritizálni persze lehet – s erre ma nálunk bőven van módjuk –, de egy helyi (nemzeti) érdekű politizálást a spekulációs pénztőke alá rendelni akarni nem pusztán etikátlan (ez aztán végleg értelmetlen az érdekelteknek), hanem a saját jelszavak megtagadása is! A komprádor helytartók „demokráciahisztériája” pedig tragikomikus.

Nem kell hozzá nagy ész, hogy bárki észrevehesse, hogy a termelést is elhanyagoló spekulatív pénzügyi neoliberalizmus a társadalmak abszolút többsége számára végzetesen káros. Csak a mai magyar ellenzék nem érti ezt. Az emberi létezést a maximális profitcsinálásra redukáló pénztőke semmiféle távlatot nem ígér, nem ígérhet az emberek óriási többségének. Egyszerűen azért nem, mert azok élete a „saját egyszerű életéről és örömeiről” s nem a profitmaximalizálásról szól. Az emberek óriási többsége ma a spekulatív pénztőke szempontjából reménytelenül és „bekapcsolhatatlanul” *lúzer*, illetve egyszerű költségtényezőre redukált elem. Értsük jól: itt nem ideologikus vitáról, hanem tényekről van szó, amelyeket az állandó (szociális, egészségügyi, oktatási stb.) „megszorítások” fejeznek ki. Nem kell költeni „ezekre”!

A megszorítások pedig – más oldalról – azt jelentik, hogy kevesek egyre növekvő óriási jövedelmével szemben az óriási többségnek már egzisztenciális minimumokat sem fedező jövedelmei állnak. Itt részben már a „fehér világ” új gyarmatosítása folyik, részben pedig egy újrómai rabszolgotartás kiépítése felé mennek a dolgok. A médiavilágban a cirkusz már régen kész van, de a mohóság miatt a (segélyezési) kenyér is egyre csökken. Igaz, a militarizálás, az egyetlen „termelő ágazatként” biztos hadiipar is jól működik mindenhol, s a zsoldosság és a régen alig létező titkosszolgálati tömeg szépen párhuzamos a római „hivatásos” hadseregnek a szegények egy részét felszívó s a nagy vagyonok védelmére integráló tendenciáival!

S mindez történik a „humanizmus”, az „emberi jogok” és jórészt a „baloldal” fogalmainak dübörgtetésével. Pedig a valóságban például a „humanizmus” régóta ma az embernek pusztá materialitásra, értékmentes zsigeri érdekekre redukálását jelenti. Olyas-

valamit, amikor nincs korlát és gát a mohóság, az erő(szak) és az érzékek világában. A materialista-ateista „humanizmus” minden (erkölcsi) rendet, szabályozást az „ember” megcsonkításának minősít. Az „emberi jogok” pedig azt jelentik, hogy a gyarló, esendő (bűnös) ember személyiségének teljes alvilága is felszabadult. Ma szinte már nincs felelősség, nincs kötelesség, hanem csak „szabadság” van, amely természetesen egyet jelent az erősek/erőszakosok érvényesülésével. A(z) egyéni) „szabadság” korlátlansága viszont megszünteti a szolidaritást s az élethez nélkülözhetetlen kölcsönösséget!

A világot persze a „szabadság” jegyében a „befektetők” korlátlan érdekei uralják, akiknek szolgálatában álló „szakértőknek” egyébként minden „demokratikus” és „emberi” jogon is át szabad lépni! A szakértők ugyanis egyrészt mindent jobban tudnak, másrészt nem érdekli őket a nagy társadalmi többség élete, csak a „befektetők” profitja – merthogy ez a megbízatásuk. A szakértők feladata az életnek totálisan a gazdaság alá rendelése s az embernek a nyersanyaggal és az energiával való szimpla egyenlősítése. A profithajszá közben eszébe sem jut e kiváló emberfajtnak az, hogy az egyre szegényebb emberi tömegek folytonos növekedése mellett nem nőhet az üzleti haszon, nincs ugyanis tömeges fizetőképes kereslet! Az élettől és a valódi termeléstől független pénzügyi spekulációk így aztán egy idő után már csak a spekulánsok között oszthatják újra a mások pénzét.

A totálisan üzletté tett élet és világ imádott GDP-je pedig alig jelent valamit az emberek zömének. Hiszen a GDP-ben nincsenek benne a családok, szomszédok, barátok stb. kölcsönösségi „teljesítményei”, amelyek nélkül a mindennapi élet összeomlana. Pedig az istenített GDP növelésének az alapja is a nem üzletes élet, mert ebből nő ki a profittermelő munkaerő is. Érdekes módon azonban a mainstream értékmentesség nem toleráns a társadalom értékeltű, tehát teremtő formái (család, közösség, nemzet, vallás stb.) iránt. Sőt, azokat állandóan támadja, rombolja, rágalmazza. Azt is mondhatnánk, hogy a balliberális manipulátorok kirekesztők. Az állandó pluralizmust követelő kórusukba nem férnek bele a tőlük valóban eltérő másféleségek (nem másságok!). Pedig az volna az igazi pluralizmus, hiszen a mesterségesen kreált üzletes divatok vagy az individuális excentrizmusok, egzaltáltságok stb. nem jelentenek tartós értéket képviselő gyarapító másféleséget.

„Miért ne alakíthatnának az ateisták is egyházat?” – kérdezte egy zavaros agyú holland EU-képviselő. Bár tudjuk azt, hogy az ateizmus primitív valláspótlék, s a kommunizmus is egy ilyen „egyház” volt, úgy gondoljuk, hogy az egyház maradjon keresztényen fogalom. Ahogyan az is jó volna, ha az általában együttélési problémákat tükröző közösségek közötti ellentéteket nem hívnák rasszizmusnak, s a valóban antiszemitizmust jelentő náciizmust (nemzetiszocializmust) nem hívnák fasizmusnak. S az antiszemitizmus is maradjon a maga igazi történelmi-politikai kontextusában, s ne legyen egyesek számára állandó megélhetési kifizetési lehetőség. Ez leginkább a zsidó közösség általános s a becsületes zsidó emberek kiemelt egyéni érdeke volna! Az üzleti és politikai gazemberség elleni tiltakozásnak egyébként nincs köze a zsidóellenességhez! Akik azt állítják, azok a valóban antiszemita, hiszen indirekt módon ők azonosítják a zsidókat az üzleti gazemberséggel!

Az „európaiság” vagy európai értékrend sem jelent semmit, ha ezt bürokratikus, a valós európai közösségek által felelősségre sem vonható egyének és szervezetek hangoztatják! A valódi Európa mindig a versengő sokszínűség világa volt. S főleg nincs ér-

telme „Európának”, ha azt beszűkítő gondolkodású egykori, ’68-as balosok hangoztatják. Az is Európa ugyanis, amit ők gyűlölnék (keresztyénség, nemzet, család, hagyomány stb.)! Európát nem lehet(ne) bunkósbotként használni, miközben haveroknak a „falig menően” elnéznek mindent (görögök, Gyurcsány stb.).

Csak sajnálni lehet, hogy nálunk évtizedekig a „tudományosnak” minősített marxista történetírás szelektív (= hazug) módszerei uralkodtak, és sok ember máig azt hiszi, hogy az volt a valóság, amit ők mondtak, írtak. Hiszen a hazugságözön a mindennapi élet szintjéig hatolt. Vegyünk két máig is tartó szóhasználati következményt! Felszabadulásként ünnepeltették a kommunisták a szovjet hódítást, megszállást. Pedig felszabadulásnak ezt a folyamatot csak a megmaradt zsidó honfitársaink érezhették joggal! Nem sokkal a zsidókat deportáló vonatok után ugyanis a nem zsidó százezreket deportáló szovjetek vittek halálba szintén százezreket (málenkij robot)! És százezreknek kellett elhagyni hazájukat. S a másik példa: egy Ságvári Endre nevű kommunista terrorista ügye szintén árulkodó. Vajon miért lenne nemzeti vagy etikailag mártír egy olyan figura, aki azért harcolt, hogy a náci diktatúra és terror helyett kommunista diktatúra és terror jöjjön a magyar népre? Ságvári Endre a valóságban egy kommunista Horst Wessel (rendőrökkel való összecsapásban meghalt fiatal náci!), s Horst Wessel egy náci Ságvári! Kik és mit védenek „értékként” Ságváriban? De az összes „kommunista mártírban”? Főleg, ha egyébként főfoglalkozású „demokratákról” van szó!

Az egész „haladó” történetírás immár nemcsak a kommunizmusban bukott meg, hanem a (neo)liberalizmusban is! Az „élenjáró” fehér emberek társadalmi demográfiailag, de napjainkban immár gazdaságilag és szellemileg is egyértelműen és tagadhatatlanul hanyatlanak. Törpe kisebbségeket sem képesek asszimilálni saját területükön még ún. jóléti szolgáltatásokkal sem. „Európa” s némi késéssel (Észak-)Amerika a modern Római Birodalom a „barbárok” győzelme előtt! Sajnos, az „élet” diadalmaskodik *újra* az önpusztító emberi ész hülyeségei felett! A rend és hit nélküli emberi élet ismét a káoszba, a semmibe fut, s ezen nem segít a pillanatnyilag még uralkodó pénz (és fegyver) világa.

S ilyenkor látszik – sajnos – a liberalizálódott keresztyénség kudarca, amelyben a krisztusi szeretet feltétlen, de mégis követelményeket is állító rendszerét olyan „megbocsátási” magatartással silányították, hogy az versenyképes legyen a liberális „felszabadítási” zsákutcával. A teremtési rendet felülbíráló racionalisták, „szabadsághívők” s más romboló „szabadcsapatoknak” sikeres káosza nemcsak az élet rendjét sikerült szétrombolni, hanem az élet értelmét is sikerült megsemmisíteni. Ugyanis ha az élet a pusztaság materialitása, akkor az egyébként is rövid egyéni élet nagy része teher, nemkívánatos kötelesség, a véges személy számára értelmetlen káosz vagy szenvedés. A teremtési rend óriási dimenziói, az időbeliség a „percembernek” felfoghatatlan, vissza- és előrevaló távlatok az élvezhető pillanatokra redukálnak mindent. S felvetődik joggal az, hogy „minek ez az egész”?

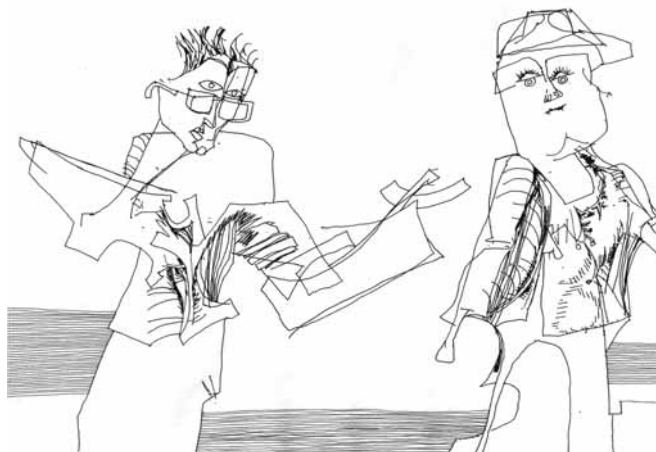
A fogalmak zűrzavarának hazugságai aztán a korlátlan szabadság elviselhetetlen terhe helyett új divatos kötöttségek (üzletes) tömegét termeli ki az európai embernek. Üzletes vállalatok és importok, veszélyes divatok, zsigerekre ható mega/gigarendezvények, plázakultuszok stb. redukálják a primér emberi kapcsolatokat. Ma már nem a lélek és szellem adja a személyiség tartalmát, hanem egy technicizált manipulációs készség, amely nagy pénzeket hozhat.

A materiális örömeelv uralma persze csak a jómódúaknak valódi lehetőség, ez a szegények egy részének kriminalizációjára alkalmas, illetve a legdurvább erőszakos szemé-

lyiségek kitenyésztésére. Ha az emberből kivész a szublimáció és a lelki törekvések képessége, akkor az öregedés folyamatában és a halál felé haladva csak a frusztráció marad. Lehet persze lázadni az isteni teremtés rendje ellen, de azon sem tudománnyal, sem technikával változtatni nem lehet.

Az európai és benne a magyar népesség megmaradásának egyetlen záloga az, ha visszatér élete, kultúrája szellemi gyökereihez, s annak bázisán rendezi újra az életét. Az emberi életnek spirituális, tehát észfeletti hiten kívül minden „alapozása” hosszabb-rövidebb idő alatt megcáfolódik, hiszen a legzseniálisabb végesség sem képes örökkévalót teremteni. Istennek, a másik embernek s önmagunknak bölcs alázattal történő elfogadása ugyanis olyan békét teremt, amelyben értelmessé válik a véges és korlátos élet. Az élet így ajándék lesz, a sajátunké és utódainké is. S a sokféle változás ellenére – alkalmazkodási kényszereink mellett is – helyén lesz az életünk, s nagyrészt rend lesz a világban.

A posztmodern világ fogalmi zűrzavarának divatjai így legfeljebb kevés érzékeny embertársunkat fogják zavarni, akik „főfoglalkozású” lázadóként, „felsőbbrendűként” még jól is fogják magukat érezni. Mert a csendes erkölcsi többség sem tökéletes persze, s emberileg nincsenek tökéletes megoldások. Ezért kell(ene) a világunkat az örökkévaló – bár észbelileg sokszor paradox jellegű – fogalmakra építeni. Mert az, ami ma van, olyan épület, mint a bolond emberé, aki fővényre épít (mert az például „ócsó”). A keskeny út, amely nehéz, de szellemileg, értékelvileg – hit által – nem szűkös, hanem bő, felfelé végtelen tartalmú szabadság, hiszen nem a mindig korlátos anyagiakért folyó, véget nem érő harcban van otthon, hanem azon a „függőleges tengelyen”, amely egyszerre a kezdet és a vég. S amelyen helyet és otthont találhat mindenki, aki nem magát, nem emberi hatalmat és dolgokat akar isteníteni. Az emberi ész több mint kétszáz éves árulása, hazugsága napjainkban jutott el a végéhez. Az istentelenné lett technikai civilizáció azonban ma már képes a totális emberi önpusztításra.

TÖRKÉCZKI LÁSZLÓ (1951) történész. Az ELTE tanára, a *Valóság* című folyóirat főszerkesztője, a *Hitel* szerkesztője.